

Selmeczi Sára 5. a: Álláspontom a dzsungelről

1. fejezet

Amelyben belecsöppenünk Tom Mc Lander kevésbé izgalmas életébe, és megtudjuk ki az az Anne, és Tom családját is megismerjük.

Április 24-én esős idő volt Londonban. Mint mindig. Igazi szürke hétköznap. Mit is várhattam volna ezen a reggelen, hisz mindegyik ilyen. Az egyetlen dolog ami derűmet őrizte: a holnap reménye. A holnap, ami mindent megváltoztathat. A nevem Tom. Tom Mc Lander. Minden álmom kihajózni a végtelen tengerekre, óceánokra, vagy esetleg repülni fölöttük. Mitöbb, felfedezni a dzsungel titkait. Ám amikor elmeséltem ezt az ötletemet családomnak, ők csak illetéktelenséget feleltek:

„Túl fiatal vagy, és nyeszlett.” Meg: „Egy napot se élnél túl!” Vagy: „Édes mucikám, megszakadna szivecském, ha elkóborognál ilyen fiatalon!” Ez utóbbit a mamám mondta.

Egyszóval nem értenek meg.

Kinéztem az ablakon. Az utcán néha egy-egy piros esernyő... szinte világítanak a szürke utcán. Mintha dekorációnak rakta volna oda a Mindenható az Oakley Road-ra.

Az asztalnál ültem, feljegyzéseim fölé görnyedve. Mamám épp egy jó kis zöldséglevest készített, hogy jobb kedvre derítsen minket nővéremmel és az apámmal, mivel mindhárman letörtek voltunk a rossz idő miatt. Éreztem a leves illatát. A nővérem olvasgatta a Rómeó és Júliát,... már hatodszorra. Shakespeare is belesápadna ebbe, esküszöm! Apám egy újságot olvasott.

„A VASÚTÁLLOMÁSON ÚJRA MŰKÖDNEK A TÁBLÁK, NINCS TÖBB FÉLREÉRTÉS” olvastam ki belőle.

- Tom - szólt komoran az apám (bizonyára a rossz idő miatt volt ilyen)-

Menj le a trafikba egy újságért!

- No de James! Hiszen olyan cudar idő van! És különben is, Tom még gyerek!- mondta a mamám.

- De... Mary! - védekezett az apám.

- Elmegyek, semmi gond. - szóltam. Örültem, hogy kimehettem ebből az unalmas házból.

Mikor kiléptem, a mamám utánam szólt:

- Mire visszaérsz, kész a zöldségleves!

Erősen fújt a szél, majdnem kifújta a kezemből az esernyőt.

Szerencsémre a trafikos a sarkon volt nem messze. Odaértem és beléptem. Éreztem, hogy jó meleg van. De jól esett!

- A legfrissebb újságot kérném! - mondtam udvariasan.

- Hozom.- mondta Mr. Lomers.

Gyorsan lépdeltem hazafelé. Ám egyszer csak megláttam Anne-t a buszmegállóban.

Anne Wilson gyönyörű lány volt. Szép kék kökényszeme, és egyenes szőke haja most kicsit unottan egyszerűnek tűnt.

Odaszaladtam és mivel nem volt esernyője, ezért megosztottam vele sajátomat.

Nem mertem köszönni... Éreztem, olyan vörös lettem, mint azok az esernyők.

- Szervusz Tom! - köszönt csengő hangon és rámnézett azokkal a kék égbövekkel, amiket a szemének nevez.

- Jó nap... akarom mondani Jó es... nem... Sze- Szervusz Anne! - dadogtam.

Anne kuncogott.

- Most miért kuncog?! Mit csináltam rosszul?...- gondoltam

- Indul a buszom Tom. Sajnos mennem kell. - mondta és felszállt a buszra.

Felszabadultan szaladtam haza. Otthon már az előszobában éreztem a zöldségleves illatát. Jóízűen kanalaztam a levest mikor eszembe jutott, hogy az újságot oda sem adtam. Felpattantam érte és már majdnem átadtam, mikor észrevettem, hogy valami kemény lap van benne. Kinyitottam, és a lap ki is esett belőle.

- GRATULÁLUNK! NYEREMÉNYE EGY AMAZÓNIAI ÚT!!! - olvastam ki belőle.

Hihetetlen!!... Ez... ez képtelenség!!... Ez nem lehet igaz...!!

Teljesen belemerültem ennek a kis fecninek a gigászi örömébe...

A többiek is ámuldoztak, nem hittek a szemüknek.

- Fiam! - mondta apám - Jó utat!

